

KAPITEL 1

Alene tilbake

Hej Emilie-skat

Jeg håber, du får en god tur. Thorbjørns forældre spørger, om du kender hans Facebook-kode. De vil gerne lukke hans profil.

Kram

mor

Jeg stirrer på beskeden. Vi sidder i lufthavnen. Vi skal boarde om lidt, og det letteste i hele verden ville være at ignorere den. Men jeg svarer:

Koden er: IDDQD

Jeg stirrer på beskeden. Det er udødeligheds-koden i *Doom*. Ironien er til at brække sig over.

”Så er vi klar til at boarde flyet til Kangerlussuaq, Grønland.” En højtalerstemme afbryder mine tanker.

”Gør jer klar,” siger vores klasselærer, Denise.

”Og ha’ jeres boardingpas parat.”

Jeg stiller mig op i køen. De andre står i små grupper og snakker. Jeg glør bare på uret. 163 timer, 2 minutter og 45 sekunder til jeg er hjemme igen. Thorbjørn og jeg plejede altid at tælle ned. Til frikvarter. Til fri. Til ferie. Til næste gang vi skulle ses. Thorbjørn havde tal for det hele.

”Ih, jeg glæder mig helt vildt,” siger Amanda.

”Også mig,” siger Lea.

”Vi skal til Grønland, vi skal til Grønland!” synger Anders.

Bag os er parallelklasserne lige så meget oppe at køre. Hele ottende årgang skal på klasseudflugt til Grønland. Og alle normale mennesker ville helt sikkert synes, det var vildt fedt. Men jeg er ikke normal.

Vi skal ud på landingsbanen og op ad en smal trappe bagerst i flyet. Vinden føles kold mod mit ansigt. Men jeg ved, at det er ingenting i forhold til de minusgrader, der venter, når vi når frem.

Flyet er smalt med to sæderækker på hver side af midtergangen.

Foran mig skubber Anders til Lea.

”Ej, helt ærlig, lad være, din idiot!” råber hun.

”Sæt jer nu ned,” siger Denise. ”Der er andre end os, der skal ind.”

Og vi fortsætter fremad. Fylder alle sæderne. Så sætter jeg mig. Alene. Der er en tom plads, hvor Thorbjørn skulle have siddet.

Jeg ser ud ad vinduet. Grønlandsflyet er rødt. Kun vingerne er hvide. Det er vel, så de bedre kan se det i sneen.

Mit uldundertøj kradser, og jeg har mest lyst til at gå ud på minitoilettet og få det af.

Flyveturen tager over 4 timer. Og så skal vi vente i lufthavnen på næste fly, så vi er først i Illulissat i aften. Det virker evigheder væk. Men der findes ikke evigheder. Kun minutter og sekunder. Det lærte Thorbjørn mig.

Hvis han havde været her nu, så havde han talt ned sammen med mig. Talt ned og fortalt alle de fakta om Grønland, han havde samlet. Og vi havde joket med at stikke af fra det hele og slå os ned i fjeldet og overleve på egen hånd. Thorbjørn havde kunnet klare det. Han kunne klare næsten alt.

Det giver et ryk i sædet, da Denise sætter sig ved siden af mig. På Thorbjørns plads.

”Er det okay, at jeg sidder her?” siger hun.

Jeg trækker bare på skuldrene. Hvorfor spørger hun? Det er jo hende, der er læreren. Hun bestemmer.

Længere fremme kører sikkerhedsdemonstrationen. Stewardessen taler om iltmasker og redningsveste. Jeg overvejer, om jeg mon vil møde Thorbjørn igen, hvis vi styrter ned. Eller om himlen slet ikke vil lukke mig ind.

”Det skal nok blive en god tur,” siger Denise.

Jeg svarer ikke.

”Bare vent: Når vi først er deroppe, vil du være glad for, at du tog med.” Hendes øjne borer sig ind i mine. Hun ved, jeg prøvede at få mor til at lade mig blive hjemme. Men mor rottede sig sammen med Denise, og de blev enige om, at det bedste var, at jeg tog med. At jeg skulle i gang med hverdagen igen.

”Og du kan altid snakke med mig,” fortsætter Denise. ”Jeg er her for dig.” Hun giver min arm et klem, og jeg har mest lyst til at rive armen til mig.

”Tak,” siger jeg bare. Fordi hun ligner en, der forventer et svar.

”Jeg ved godt, at det må være svært ... alt det med Thorbjørn,” fortsætter hun. ”Er du okay?”

Jeg trækker bare på skuldrene. Selvfølgelig er jeg okay. Det var ikke mig, der hængte sig.

Jeg er bare den, der blev tilbage.

KAPITEL 2

Amulet mod
onde ånder

Thorbjørn samlede på kranier og knogler. På sit værelse havde han en hel væg med hylder, hvor de stod ordnet efter art og størrelse. Det gav hans værelse en særlig lugt. Jeg kan ikke helt beskrive det, men det var, som om man kunne lugte knoglerne. Som om det kun var kødresterne, men ikke lugten, de kogte væk.

Det generede ikke Thorbjørn. Han havde et stort bjørnekranie lige ved sengen. Det hang og stirrede på ham, når han sov.

”Jeg ser døden i øjnene hver nat,” sagde han. Det var en af hans platte jokes, som jeg hadede, mens han var i live, men som jeg alligevel sævner nu.

”Hvorfor er det, du er så vild med det?” spurgte jeg en gang, mens jeg kiggede ind i de tomme øjenhuler.

Han lo lidt, så førte han hånden gennem sit halvlange mørke hår og trak det om bag ørerne.

”Det minder mig om min egen dødelighed,” fortsatte han på den der højtidelige måde, der ofte fik de andre til at drille ham.

”Okay,” sagde jeg. Selvom jeg ikke rigtig vidste, om det blev mere eller mindre klart for mig. Sådan var det ofte med Thorbjørn. Tit blev jeg kun mere forvirret, når jeg stillede spørgsmål.

”Og det gør mig glad for stadig at være i live,” fortsatte han.

Og jeg smilede. For den del forstod jeg. Nu gør mindet bare ondt. Hvornår holdt du op med at være glad for at være i live, Thorbjørn?

Vi er nået frem til Kangerlussuaq. Der er en times ventetid, før vi skal med næste fly. Mens vi venter, går jeg rundt i souvenirbutikken for måske hundrede gang.

Her er fyldt med bamser af slædehunde, sæler og moskusokser. Og så er der små figurer lavet af rensdyrben. En flot kniv fanger mit blik. Der er ridset et mønster ind i skaffet. Den ville du have kunnet lide, Thorbjørn. Den minder lidt om den, du altid havde med på spejdeturene. Den, du viste mig, den gang vi blev venner.

Vi havde været de to eneste, der var taberagtige nok til at gå til spejder. Eller havde

forældre, der var skøre nok til ikke at fatte, at det var kikset.

Jeg havde aldrig talt med ham i skolen. Jeg vidste kun, at han var ham den sære. Og han vidste, at jeg var hende den sære. Vi var outsiders i hver vores drenge- og pigegruppe. Det var først til spejder, at vi fandt sammen om at være outsiders.

Så hører jeg hvisken. Og ud af øjenkrogen ser jeg nogen pege uden for butikken. Det er Amanda. Hun er sikkert ved at fortælle dem fra parallelklassen om mig og Thorbjørn. Ikke at der er så meget nyt at fortælle. Sladdereren har for længst spredt sig på skolen.

Jeg kigger direkte på dem. Sender dem mit ondeste blik. Pigen fra parallelklassen skynder sig at se væk. Og Amanda får røde kinder. Jeg har lyst til at gå over og råbe og skriges af dem, at det er deres skyld, Thorbjørn er væk. Men hvad ville det hjælpe?

Mine hænder ryster. Og det spreder sig til hele kroppen. Jeg er så vred, at jeg næsten ikke kan trække vejret. Vred over, at han er væk. Vred på Amanda for at have forvandlet

det hele til sladder. Og mest af alt vred på mig selv. Kunne jeg have gjort noget for at stoppe det?

Jeg går formålsløst rundt. Så kommer sælgeren hen mod mig.

”Her,” siger han. Han holder en halskæde hen mod mig. Der er et lille vedhæng lavet af ben formet som en isbjørn.

”Jeg går ikke med smykker,” siger jeg.

Han lægger den i min hånd og lukker mine fingre om den.

”Det er en amulet. Den holder onde ånder væk.” Han siger det med en intensitet, der giver mig gåsehud. Og inden jeg når at sige mere, forsvinder han om bag disken igen. Jeg står forvirret tilbage.

Så kommer Victor ind i butikken. Han har forladt sin klasse. Nu går han rundt og lader, som om han ser på tingene, men samtidig bevæger han sig hele tiden tættere på mig.

”Hej,” hvisker han så stille, da vi står tæt.

Jeg svarer ikke.

”Hvad er der med dig?” siger han.

”Bare lad mig være ...” siger jeg.

”Emilie ...” Han rækker ud efter mig. Men jeg træder væk.

”Lad mig nu være, for helvede!” siger jeg lidt for højt.

Hans blik flakker. Han ligner en, der vil sige noget mere. Men folk er begyndt at kigge. Og han og jeg var aldrig noget, der skulle ses. Så han forlader bare butikken igen. Jeg ser på amuletten. Onde ånder. Jeg har mere brug for en amulet, der kan holde Victor væk.

Jeg skæver efter ham. Hvorfor bliver han ved med at opsøge mig? Jeg har ignoreret alle hans beskeder. Forstår han ikke, at jeg ikke kan have noget med ham at gøre? Ikke efter alt det, der er sket.

Med et fornemmer jeg noget bag mig. Jeg drejer hovedet. Og i et kort sekund er jeg sikker på, at jeg ser ham. Thorbjørn. Stående midt i butikken med sit halvlange, mørke, pjuskede hår og blå, insisterende øjne. Men der er intet at se.

”Du er ved at blive skør,” hvisker jeg til mig selv.

”Emilie!” kalder Denise så. ”Vi skal boarde snart.”

Jeg går hen mod disken. Jeg skal til at lægge amuletten fra mig, men jeg kan ikke få mig selv til at slippe den.

”Hvor meget?” spørger jeg.

Sælgeren ryster bare på hovedet.

”Behold den,” siger han. ”Du får brug for den.”